2 Oranjeborrel bij buurvrouw koningin

5 Dansers tussen Korzo en Florencia

10 Venduehuis 200 jaar: Meisje met parel voor 2 gulden dertig!

15 Klokgeluid Haagse Toren tot in wijde omtrek

20 Mark Rutte fietst om voor Cheesecake Bij HeM

het Hofkwartier

nr 3 • lente 2012

Kwartaalkrant van bewoners en ondernemers in het Hofkwartier Den Haag

Bloeiende narcissen tijdens een vrolijke voorjaarsmiddag in de Prinsetuin

Een nieuwe lente, een nieuwe krant

> Jan Paul Bresser

Wie vijf eeuwen terug door de Papestraat liep en van daaruit door de smalle straatjes van het Hofkwartier wandelde, kwam ze allemaal tegen. De winkels, de werkplaatsen, de ateliers en de magazijnen van de gilden. Groepen ambachtslieden die bij elkaar hetzelfde vak uitoefenden. De gilden van schoenmakers en bakkers, meubelmakers en slagers, timmerlieden, zilversmeden, boekdrukkers, kappers en kasteleins. Noem maar op.

Kortom vakmensen, meesters en hun gezellen. Oud en jong. Met natuurlijk artsen en apothekers, kunstschilders en muzikanten als buurtgenoten. En de gildes, die zich als vanouds liever ordes noemden, kloosterordes, gemeenschappen van paters en nonnen in kerken en kloosters. In het Hofkwartier is dat eigenlijk nooit veranderd. Wie vandaag het kwartier doorkruist ziet dat de geschiedenis zich herhaalt. Het voorjaar is onveranderd gebleven. En zo bleven de gevels ook en de bomen in de Paleistuin. Maar elke nieuwe lente geeft wel een nieuw geluid. Loop maar eens door de Annastraat en kijk in de Prinsestraat en achter de ramen en deuren van de Molenstraat en de Torenstraat.

Allemaal nieuwe bedrijven en winkels en studio's van jonge creatieve ondernemers. De een na de ander. Twiet en Sotchez , NLXL en Commonkin. Of het nu designers zijn of modeontwerpers, koks of balletdansers, edelsmeden of tailors. Ze zijn er overal. Nu wel met hun mailboxen en hun websites en hun supermoderne stores. De digitale snelweg van Facebook en hyves en iPad twittert door het Kwartier. Maar wel achter oude puien in hun onmisbare winkels.

Het nieuwe oude Hofkwartier. Nog steeds met de dagelijkse deuntjes van de klokken van de Grote Kerk en het straatorgel op zaterdag en het lekkerste broodje van het land bij 't Hof van Eten en Jan de Glazenwasser op zijn houten ladder. En overal vlaggen met Koninginnedag en dames met hondjes en huppelende kinderen in de Paleistuin.

Een springlevende stadsbuurt waar steeds meer mensen wonen, werken en graag naar toe komen. Voor de winkels en de terrassen, voor de unieke atmosfeer. Zeker in mei. Niet alleen omdat de merels zingen in de Paleistuin, maar ook omdat er bijvoorbeeld een bijzondere kunstveiling is in de Nobelstraat.

Want één gilde is hier ook al heel lang. Dat van de Notarissen. Ze wonen en werken hier vandaag nog. Ze zijn al twee eeuwen de behoeders en beheerders van het veilinggebouw dat niet voor niets het Venduehuis der Notarissen heet.

Het oudste van het land en vermaard, al was het alleen al omdat daar in 1882 het beroemde 'Meisje met de parel' van Vermeer geveild is en verkocht voor –echt waar– de somma van twee gulden en dertig cent! U leest er over en over veel meer in deze *Hofkwartier*. Hij is weer met plezier gemaakt voor iedereen.
Dus: een nieuwe lente, een nieuwe krant!

Papestraat 500 jaar oud

Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat

Wie er op een lentemorgen vanaf de Hoogstraat binnenloopt, ziet het al snel. De Papestraat is niet van gisteren. Het is een van de oudste straatjes van de stad, zeker vijfhonderd jaar oud. Bewoners uit de zestiende eeuw hadden er al hun nering als 'pasteybackers en scoemackers en coperslagers'. De pasteibakker van toen is de fritesbakker van vandaag. In 't Kleinste Winkeltje van de stad. Badwy Achmed uit Egypte bakt er al jaren zijn 'Frites Flamandes'. Mensen staan voor de tuut friet met mayo in de rij. Zijn dampende pijpenlaatje hoort bij de Papestraat: 'De tijd gaat zo hard. Ik hoop maar dat de crisis ook zo hard voorbij gaat. Ik kijk uit naar de zomer. Het is gezellig als de straat hier volloopt. Ik hou van deze straat. Ik voel me hier echt op mijn gemak.'
Je merkt het meteen op. Er zijn oude en nieuwe winkels in de Papestraat. Oude en

Friet van Badwy Achmed

Op het terras aan de Paleistuin bij Rietje Loman

Oranjeborrel in de Prinsestraat

> Door Ineke Bresser

In 1969 betrok Rietje Loman samen met haar man een mooi ruim appartement in de Prinsestraat. Van buiten zou je niet verwachten dat dit huis zo'n prachtig uitzicht heeft aan de achterzijde. Rietje kijkt uit op het werkpaleis van de koningin en op de Paleistuin met zijn rijke pracht aan bomen en planten.

Rietje Loman voor Paleis Noordeinde

'Dat is wel eens een tijdje anders geweest', vertelt Rietje mij. 'Dit paleis was zo uitgewoond door vorige huurders dat besloten werd tot een grote renovatie. Waar vroeger een rozentuin was met uitnodigende bankjes erom heen, stonden zeven jaar lang bouwketen.' Het heeft dus even geduurd, maar de oude luister kwam terug. 'Er zijn zelfs Italiaanse meesters aan te pas gekomen.' En nadat ook de Paleistuinen zo mooi waren opgeknapt, had Rietje alle reden om deze aangename beleving, dit bijzondere huis met uitzicht, zo af en toe met anderen te delen. Zo kwam ze op het idee van de Oranjeborrel. Al ruim tien jaar stelt zij in april een paar dagen voor Koninginnedag haar huis open voor de bewonersvereniging van het Hofkwartier, waarvan zij zelf bestuurslid is. Helaas heeft haar man dat niet meer mee kunnen maken, hij is op veel te jonge leeftijd overleden.

Desgevraagd noemt Rietje nog een paar redenen om de borrel te organiseren. 'Natuurlijk in de eerste plaats omdat ik de buurvrouw ben van de koningin. Ik draag haar een warm hart toe. Als de majesteit naar mijn huis kijkt, ziet zij trouwens een oranje achtergevel. Dat is toeval', lacht ze, 'eigenlijk een ongelukje, het had Italiaans rood, een soort terra, moeten zijn, maar het is nu wel een leuke bijkomstigheid en altijd een leuk gespreksonderwerp. En verder heb ik in al die jaren zoveel aardige mensen leren kennen in het Hofkwartier. Ik praat graag en daardoor gaan anderen ook met mij praten.'

Rietje is dol op het Hofkwartier. Toen zij er kwam wonen was het al zo'n leuke buurt. Met zoveel verschillende winkels. Ze zag en ziet ze soms met spijt vertrekken, de neringdoenden. 'Er waren wel twee groentewinkels in de Prinsestraat. Er was een delicatessenzaak, een viswinkel, een hengelsportwinkel, een speciaalzaak van Verkade en een passementenzaak. De blindenbibliotheek zat om de hoek en niet te vergeten de modezaak Puck en Hans, voor die tijd heel bijzonder en modern. En er zat ooit ook een mevrouw 'met één knie bloot' in de Pieterstraat. De winkel met de treinen van Märklin zat er ook. Leuk is dat die terug is. Het zijn golfbewegingen', zegt Rietje. 'Af en toe goede tijden, dan wat meer leegstand.' Gelukkig ziet zij nu met al die leuke restaurants en nieuwe winkels weer veel gezelligheid in de straat. Oude tijden herleven. Niet meer de lange tafels op Koninginnedag waar de hele buurt aanschoof, maar wel de Oranjeborrel bij Rietje thuis.

Wat begon met zo'n tien bezoekers is uitgegroeid tot een belangrijk evenement voor de bewoners van het Hofkwartier. Het is tegenwoordig met meer dan veertig mensen even inschikken op het terras en in haar mooie woonkamer. Rietje, haar dochter Fleur en sinds kort ook haar kleindochter Feline ontvangen en bedienen de gasten zo hartelijk dat je zonder twijfel elk jaar wil terugkomen. Alle reden om lid te worden van de bewonersvereniging van het Hofkwartier!

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

• Laatste herinnering aan Loose

nieuwe beroepen. Het is een historische stroom van komen en gaan. Altijd weer. In het onlangs gesloten antiekwinkeltje van Loose liggen in de vitrine alleen nog een paar laatste herinneringen te koop. En van de befaamde boekhandel Houtschild hangt even verderop alleen nog een eenzaam uithangbord aan de lege pui.
Maar de tijd gaat door. Naast de fritesbakker zit sinds kort een jonge modeontwerper. De winkel draagt zijn naam: Michael Barnaart van Bergen. Zijn eigen jurken sieren de etalage. Hij woont en

•Michael Barnaart van Bergen

werkt hier sinds een maand: 'Ik voel me hier meteen thuis en wil hier blijven. Het bevalt goed. Het kwartier is authentiek. Mijn eigen ontwerpen vinden inspiratie in de beeldende kunst, zijn bijvoorbeeld geïnspireerd op Mondriaan. Maar ze zijn heel draagbaar. Ze zijn mooi en zitten lekker.' Wie van een echte brocante houdt, kan Juffrouw Jacoba niet voorbij lopen. Het straalt je tegemoet in wit en écru en roze. Een sfeerwinkeltje vol lampen en kandelaars en tafellinnen en meubeltjes. Wonen in sfeer, staat er op het raam. 'Zo is het',

Het Hofkwartier Bloeit

Vijf broedplaatsen

> Maaike van Eijk

Den Haag heeft in de afgelopen jaren het nodige gedaan om zichzelf aantrekkelijk te maken als vestigingsplaats voor de creatieve sector. Op en nabij de Binckhorstlaan zijn de Caballerofabriek, het PTT-complex en de School voor Vakopleidingen met succes omgebouwd tot innovatieve hotspots: CabFab, Bink36 en LabS55. Betekent dit dat de vernieuwers nu wegtrekken uit de binnenstad? Gelukkig niet. We vroegen vijf creatieve ondernemers waarom ze juist voor het Hofkwartier kiezen.

Het is vrijdagmiddag vier uur en onze eerste stop is de Molenstraat. Het International Office Centre, pas nog mooi opgeknapt, is al jaren de ontmoetingsplaats van de ondernemers van het Hofkwartier. Voor de deur lopen we Marc in 't Hout tegen het lijf, eigenaar van Sotchez Reclame en wijd en zijd bekend vanwege de opvallende scooters waar hij en z'n mannen op rijden. Marc begon zijn designstudio ooit vanuit een kamer op het Noordeinde, maar verhuisde nu al 12,5 jaar geleden naar een kantoor in het International Office Centre. Inmiddels is dat een hele vleugel geworden, waar ze ontwerpen en – kenmerkend voor de snelle service van Sotchez – meteen de productie verzorgen.
Een groot deel van de horecazaken en kledingwinkels in de buurt heeft zijn volledige huisstijl of menukaart aan Sotchez te danken. En ook dit jaar is Sotchez weer verantwoordelijk voor alle reclame rondom Beatstad, ons eigen festival op het Malieveld, en het nieuwe Haagse jazzfestival Jazzin' The Hague. De kracht van Sotchez? 'Het is goed en het komt snel: kwaliteit en snelheid', antwoordt Marc onmiddellijk. Ondanks de constante uitbreiding is Marc altijd trouw gebleven aan de Molenstraat. Waarom? 'Eigenlijk is het heel simpel. Het merendeel van mijn klanten zit op loop- of fietsafstand. Even iets langsbrengen voor die belangrijke beurs morgenochtend is dus nooit een probleem. Dat past bij de snelheid van Sotchez.'
Op dat moment komt webdesigner Jeroen Habraken naar buiten, een goede bekende in de buurt. Na tien jaar Hofkwartier is hij in 2006 vertrokken naar achtereenvolgens het Willemspark en het Zeeheldenkwartier. Sinds januari is hij weer terug op het oude nest met een kantoor in het International Office Centre. Jeroen lanceerde onlangs met Pientje.com zijn nieuwste onderneming: mooie, betaalbare en eenvoudig te onderhouden websites voor het midden- en kleinbedrijf. Desgewenst met complete webshop en altijd met uitstekende service. 'Want een goede site hoeft niet duur te zijn.' Als we Jeroen vragen waarom hij terug is in het Hofkwartier, weet ook hij het antwoord meteen: 'De mensen en de gezelligheid! Deze buurt heeft zoveel sfeer, dat vind je nergens anders.'
Twee straten verder zien we rasondernemer Rick Vintges. De voormalige eigenaar van restaurants Pastis en Pastille in de Oude Molstraat zit al vele jaren in de Juffrouw Idastraat met zijn ontwerpbureau Homemade Cookies. Rick vertelt ons dat hij Homemade Cookies onlangs heeft verkocht en is begonnen aan een nieuw avontuur: sloophoutbehang. De nieuwe onderneming heet NLXL en is een samenwerkingsproject met topontwerper Piet Hein Eek. Het bijzondere 'houten' behang dat de twee samen bedachten, is wereldwijd een grote hit en won zelfs al een prestigieuze prijs in New York. Voor de nieuwe collectie werken ze samen met de bekende interieurontwerper Piet Boon. NLXL heeft inmiddels verkooppunten in 52 landen en Rick reist de hele wereld over, van Londen tot Tokio. Waarom blijft hij ook nu het Hofkwartier

Pulchri Voorjaarssalon, affiche door Ontwerpwerk

trouw, vragen we hem. 'Het antwoord is simpel, de Juffrouw Idastraat is de mooiste straat van Den Haag! Dit is echt de leukste buurt van

VInr: Mariella Sprado, Monique Pouw en Roos van Osnabrugge

de stad, een uitstervend iets met mooie ondernemers die opboksen tegen de grote winkelketens. Ik zeg altijd: er is hier geen Blokker.'

Net om de hoek in de Prinsestraat zit het prachtige complex van Ontwerpwerk, de toegewijde vormgever van uw krant. Het multidisciplinaire ontwerpbureau huist in het hoofdgebouw van de oude brandweerkazerne. Ontwerpwerk is met recht multidisciplinair te noemen, met specialisten in grafische vormgeving, webdesign, productontwerp en architectuur. Zo zijn ze onder andere verantwoordelijk voor het stoere interieur van, jawel, nieuwe creatieve broedplaats LabS55. Maar ook het interieur van de Koninklijke Schouwburg en de prijswinnende website van Theater Korzo zijn van hun hand. Onze vraag aan creatief directeur Guus Boudestein: Wat doet een groot en toonaangevend bureau als Ontwerpwerk in zo'n klein kwartier? 'Ontwerpwerk is nationaal en internationaal actief en in principe niet aan een bepaalde plek gebonden. Toch hebben we heel bewust gekozen voor deze unieke locatie. Tussen de mensen, midden in het leven. En met de restauratie van het kazernecomplex hebben we ook iets terug kunnen geven aan deze prachtige buurt.' Even verderop in de Prinsestraat zit Basement Graphics van Monique Pouw, onze laatste stop. Monique maakt complete huisstijlen, flyers, advertenties, brochures en websites. Onlangs kwam ze samen met Roos van Osnabrugge en Mariëlla Sprado met Twiet, een primeur die de landelijke pers haalde. Wat is Twiet? Monique vertelt: 'Twiet is dé nieuwe manier van adverteren. Onze 'social media'-etalage is ingericht met open kijkdozen die je kunt huren. Zo kun je op unieke wijze je dienst, product of evenement promoten met je eigen mini-etalage. En omdat alle boxen naast elkaar geëtaleerd zijn, gaan consumenten al snel ook even bij de andere dozen kijken. Zoals je ook doet als je in de stad bent. Je gaat een broek kopen, maar komt onderweg net dat espressoapparaat tegen dat je graag wilde hebben. Twiet biedt een portaal voor iedereen met een verhaal. Zo hebben we iemand in de boxen die een baan zoekt, maar ook een tandarts die gespecialiseerd is in de behandeling van patiënten met angst voor de tandarts.'
Aan iedere box is een QR-code gekoppeld waarmee kijkers met hun smartphone direct online kunnen zien wat er allemaal achter de box schuilgaat. Huur je een box, dan word je ook gepromoot op Facebook en Twitter en krijg je een pagina op de website van Twiet.

Affiche voor Beatstad door Sotchez Reclame

Een unieke combinatie tussen de voordelen van een fysieke winkelstraat en online marketing. Als we Monique vragen waarom ze voor de Prinsestraat gekozen heeft, antwoordt ze: 'De Prinsestraat is uniek, trendy en steeds vernieuwend en dat zijn precies de eigenschappen die Twiet ook heeft. De combinatie had niet beter kunnen zijn.' De sfeervolle ruimte achter de etalage is te huur voor presentaties, vergaderingen, exposities en natuurlijk borrels. Redenen genoeg om eens een kijkje te nemen bij de leukste etalage van Nederland!

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

• Willem Worung van Juffrouw Jacoba

zegt Willem Worung, die hier samen met zijn moeder leven in de brocante houdt, 'wonen, leven in landelijke stijl. We snuffelen in Frankrijk, België en Engeland de markten af. We mixen stijlen, antiek met modern, we horen en passen hier in de vriendelijke straat.'
Ze noemt zichzelf Rasa van Studio Italia, want het gaat niet om haar maar om haar winkel. Die runt ze al twaalf jaar met plezier en daar vertelt ze enthousiast over. Om haar heen hangen jurken en jasjes, mantels en opvallende hoeden. 'Kijk maar eens naar dit elegante handgemaakte hoedje van de Franse Autruce. Prachtig nietwaar. Alles komt van jonge Italiaanse en Franse ontwerpers. Mijn sterke punt is galajurken en mantelpakjes.'
Ze zijn overal in het Hofkwartier, dus ook in de Papestraat: de kleermakers. Uit alle windstreken strijken ze hier al eeuwen neer. Tot op de dag van vandaag. Hassan Sidan is zo'n kleermaker. Boston Trader Tailor staat er op het raam van zijn winkel. Hij is permanent aan het werk, altijd met een centimeter om zijn hals. 'Al 28 jaar

•Rasa van Studio Italia

Handhaven!

> **Henk Kool** • gastjournalist

En dan nu een leuk onderwerp: handhaving. Waarom leuk? Omdat over handhaving altijd en met iedereen discussie mogelijk is. Wat voor de een niet streng genoeg is, is voor de ander onacceptabel. En het leuke is: vaak hebben ze dan allebei eigenlijk wel een beetje gelijk.

De gemeente Den Haag en de politie proberen op allerlei manieren de orde in de binnenstad, dus ook in het Hofkwartier te handhaven. En dat is nog niet zo gemakkelijk want er zitten vreselijk veel aspecten aan dat handhavingsbeleid. Laat ik voorop stellen dat de burgemeester verantwoordelijk is voor het handhavingsbeleid. Vervolgens heeft iedereen, wethouders, fietsers, kroeglopers, winkelend publiek, zwervers, taxichauffeurs, automobilisten, boeren, burgers en buitenlui met die handhaving te maken. Met deze laatste zin geef ik gelijk al de kern van het probleem weer: als je het over handhaving hebt, spreek je altijd over botsende belangen.

Neem een broodjeszaak, die pas klandizie krijgt als de kroegen gaan sluiten. De klanten gaan op huis aan en hebben wel een beetje trek gekregen. De broodjeszaak overtreedt de wet op de sluitingstijd maar verdient goed en de klanten hebben toch nog wat kunnen eten. Iedereen gelukkig, zou je zeggen. Maar wat doen we dan met de slapende buurtbewoner die tegenover de broodjeszaak woont en wreed in zijn slaap wordt verstoord door de luid pratende klanten? En wat te doen met de snackbar om de hoek die ook wel langer open wil blijven maar zich netjes aan de sluitingstijden houdt? Met dit eenvoudige voorbeeld zien we al dat we met botsende belangen hebben te maken: oneerlijke concurrentie, economische belangen, rust in je woonomgeving, hongerige klanten en de gemeente die bijna een onmogelijk salomonsoordeel moet vellen.

U kunt zich zelf ook wel een paar probleempjes indenken. Wat te denken van de her en der verspreide geparkeerde fietsen, de straatmuzikanten die met beperkt repertoire zeven uur achtereen onder je slaapkamerraam zitten te spelen, krantenverkopers die zich hinderlijk aan het winkelende publiek opdringen, verslaafden die lopen te bedelen en ga zo maar door. Zo beschouwd is het een wonder dat de Haagse binnenstad niet in een permanente staat van beleg verkeert.

Dus eigenlijk gaat het eigenlijk wel goed met dat handhavingsbeleid. De gemeente Den Haag probeert in haar beleid zo min mogelijk regels te stellen en zo veel mogelijk vergunningen af te schaffen. Den Haag probeert echt kampioen te zijn in het terugdringen van onnodige regelgeving en daarmee gepaard gaande administratieve lastendruk. Maar er zijn wel spelregels die iedereen geacht wordt te kennen. Worden die overtreden, dan wordt er ook streng gehandhaafd. Dit beleid gaat uit van een hoge mate van eigen verantwoordelijkheid en redelijkheid.

Zelf ben ik van de school dat 'iedereen een beetje inschikkelijk met de ander rekening dient te houden'. Gewoon in redelijkheid. Dan is het voor iedereen, ook en juist in het Hofkwartier, zeer prettig toeven!

Dansers en choreografen uit de hele wereld zijn verzot op het Hofkwartier

Jasper en Mojra in Voorjaarsontwaken

Het Korzo theater beleeft dit jaar alweer de tweede lente in haar nieuwe gebouw aan de Prinsestraat. Het is er altijd een drukte van belang. Behalve het publiek dat 's avonds naar voorstellingen komt kijken, lopen er elke dag ook talloze dansers en choreografen in en uit. Zeker nu het jaarlijkse festival Voorjaarsontwaken wordt georganiseerd. Veel dansmakers komen van buiten de stad of zelfs van buiten Nederland om in het enige theater wat het Hofkwartier rijk is te werken aan nieuwe stukken of om elkaar in de foyer te ontmoeten onder het genot van een soepje of een kopje koffie. Maar wat vinden zij eigenlijk van het Hofkwartier?
Dansers en choreografen Jasper Dzjuki Jelen en Mojra Vogelnik Skerlj komen van origine uit Slovenië. Samen maken ze

Florencia is onze favoriete stek, ouderwets goede ijsjes en we doen er inspiratie op

dansvoorstellingen met invloeden uit allerlei disciplines, zoals de Braziliaanse vechtsport Capoeira. 'Wij houden er van om voor of na het werk in Korzo nog even in de buurt rond te hangen', vertelt Jasper. 'Een beetje wandelen, overal rondkijken, het is altijd een gezellig sfeer. Als we niet in Korzo zelf zitten is, met de lente voor de deur, Florencia een favoriete stek voor een kopje koffie, maar vooral voor de ouderwets goede ijsjes. Het 'old school' karakter van deze tent en het gemêleerde publiek dat er komt maakt het altijd leuk om er te zitten en inspiratie op te doen.' Omdat ze momenteel veel van hun lichaam vergen, worden er niet alleen ijsjes gegeten. Althans dat proberen ze, maar de verleidingen in het Hofkwartier blijven groot. 'We halen graag wat gezond krachtvoer bij de Notenkoning in de Grote Halstraat, lekkere noten, maar ze hebben ook aparte gedroogde vruchten of iets met chocola.''Heb jij mijn fiets gezien? Die is gigantisch!' Eyas Mokdad, zelf niet al te groot, is danser, choreograaf en filmmaker. Acht maanden geleden is hij zijn thuisland Syrië ontvlucht. Tijdens Voorjaarsontwaken laat hij een eerste presentatie van zijn werk zijn. 'Ik woon hier tien minuten vandaan en ik kom elke dag op de fiets naar Korzo.' Hij is onder de indruk van het

Al die galeries, echt geweldig!

Hofkwartier. 'Ik vind het leuk om langs alle galeries te lopen hier in de straat. Echt geweldig! In het centrum is het zo druk, maar hier is het rustig en gezellig. Het voelt bijna huiselijk aan, als een familie.'
Het festival Voorjaarsontwaken vindt plaats van donderdag 12 tot en met zaterdag 18 april 2012 (behalve zondag en maandag).

Voorjaarsontwaken in Korzo

www.korzo.nl

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

werk ik hier met plezier voor mijn klanten. Kleren op maat en herstellen. Van overhemden tot een pantalon korter maken. Klaar binnen een uur!' In zijn winkel runt de Mexicaan Frank O'Campo een outlet van Boston Trader: aanbiedingen van pakken, jasjes en broeken aan de rekken.
Steeds meer jonge ondernemers, ook hier in de Papestraat, hebben winkel en webwinkel samen. Je kunt bijna niet meer zonder in deze tijd. Achter de toonbank en op het net. Bij Pia Achterweg was er eerst een webwinkel met een aanbod van Italiaanse

Hassan Sidan en Frank O'Campo

leren handschoenen voor dames en heren. En ook van tassen, en natuurlijk iPad covers. Sinds januari heeft ze daar een echte winkel bij: Gloves by Pia. 'Ik was al lang geïnspireerd door de combinatie van mode en IT, winkel en web samen. Aanprijzen en verkopen via internet. Eerst heb ik de webwinkel opgezet en toen vond ik de ruimte hier in de Papestraat. Mooi in hartje Den Haag.'
Jan Hein van der Meer is hier ook een van de nieuwkomers. Creatief en met durf lijkt hun motto. Ze richten hun winkels als

Voorheen boekhandel Houtschild

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

Pia Achterweg

moderne en lichte 'stores' in. Die van hem heet Xcesory met daaronder 'accessories make the man'. 'Niet kleren maken hier de man, maar de extra's. Ik heb naar een naam gezocht die opvalt. Want dit is een plek waar de moderne fashionable man zijn accessoires vindt. Van handschoenen en shawls tot armbanden en de leren iPhone case. Er is wat moed voor nodig, maar het is een prachtige plek om te starten. Dat merk ik om mij heen.'
Concrete aan de overkant is ook zo'n nieuweling in de Papestraat. Hun derde zaak in

Jan Hein van der Meer

Den Haag is ook een grote, open lichte winkel. Je wordt van buiten naar binnen gelokt. 'Window farming heet dat. Onmiddellijk zien wat bijzonder is, nieuw en bij de tijd', zegt Gordon Meuleman, de bedrijfsleider. 'Schoenen, tassen, jacks, allemaal nieuw. Je vindt hier geen tijdloze stukken. Alles is actueel. Het is spannend om hier te beginnen. En je ziet het hier om je heen in de straat. Bijzondere zaken trekken elkaar aan, vullen elkaar ook aan. De een na de ander. Een voorliefde voor ambacht. Al eeuwen denk ik. Dat is het

Wonen in het hart van Den Haag

Aan de Pastoorswarande, in het hart van Den Haag, worden **9 bijzondere stadswoningen** gerealiseerd op een bestaand bedrijvengebouw voor creatieve beroepen, 'Het Warandehof'.

Het Warandehof is ontworpen door DAVL Studio onder eigentijdse architectuur in Corten - staal. De 2- tot 3-kamer appartementen hebben een riante buitenruimte in de vorm van daktuinen of terrassen.

Wie hier woont, kiest voor de gezellige bedrijvigheid van diverse uitgaansgelegenheden zoals, horeca, theaters, winkels etc. op loopafstand.

Gunstig gelegen nabij uitvalswegen (A4, A12, A13 en A44). Met de auto, openbaar vervoer of fiets bent u zo op het strand van Scheveningen.

De ontwikkeling van deze woningen gaat gepaard met een sfeervolle 'upgrade' van het omliggende gebied om een algehele aantrekkelijke omgeving te creëren.

UNIEK WONEN

Voor informatie kunt u terecht bij Leegstra Makelaardij of op onze website **www.warandehof.nl**

VAN PRINSE & CO

espresso • coffee to go • ontbijt • lunch • picknickmand voor in het park • borrel • catering • private dining • vergaderingen • (bedrijfs)borrels • verjaardag vieren • wifi

Van Prinse & Co

Horas Simanullang & Wanda Wattendorff
• Prinsestraat 134 • 2513 CH Den Haag •
• www.vanprinseco.nl • t: 070-362 62 10 •

GEZICHTSBEHANDELINGEN
HUIDVERZORGING VAN DE MAN
ACNÉ BEHANDELING
LICHAAMSMASSAGE
ANTI AGING
COUPEROSE
FLITSLICHT ONTHAREN
IPL SKIN REJUVENATION
HYPERPIGMENTATIES
MICRO DERMABRASIE
MAKE-UP
ANTI-STRESS MASSAGE
NEODERMA PEELING
LYMFEDRAINAGE

Wie en wat is **DIBI**

In ons instituut wordt gewerkt met het huidverbeterings-merk DIBI. De nr. 1 van Italië en synoniem voor verbluffende huidresultaten. DIBI is een afkorting en staat voor Divisie Bio-technologie, wat weer verwijst naar de samenwerking tussen de kwalitatief hoogwaardige cosmetische producten en de unieke en werkzame actieve ingrediënten.

Het constante doel van DIBI is het behalen van direct zichtbare en bewezen resultaten. Daarom is een garantie op een snel huidresultaat en het bereiken van **een mooiere huid binnen 10 dagen** met DIBI een feit.

Uitgangspunt bij DIBI is altijd eerst het vaststellen van de oorzaak van het individuele huidprobleem; niet het gevolg. Iedere huid wordt daarom benaderd op een wetenschappelijke en dermatologische wijze.

ANBOS

SCHOONHEIDSINSTITUUT Jan van Eijk
Molenstraat 33a Den Haag 070 4278075

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

Gordon Meuleman

unieke.' Zijn overbuurman weet dat als geen ander. Juwelier Cees Hoek is de nestor van de Papestraat. Een actieve ondernemer. Hij wordt niet voor niets wel eens de burgemeester van het Hofkwartier genoemd. Hij draaft enthousiast als altijd naar buiten om voor zijn chique klassieke winkel te wijzen op de opmerkelijke aanwinst aan zaken om hem heen. 'De leegstand is gelukkig bijna weer opgevuld. Moet je zien wat een durf. En hoe vindingrijk ze zijn, de jonge ondernemers. Kijk maar naar de overkant.' Zijn oog valt ook op een meisje met blonde

Cees Hoek

haren, dat buiten een sigaretje staat te roken, vlak voor Heads and Hair. Er zijn missverkiezingen van het Haagse Meisje met de parel, naar het beroemde schilderij van Vermeer in het Mauritshuis. Om het hedendaagse Haagse gezicht van het meisje te vinden. Cees Hoek lacht en komt even later met een kapje van pareltjes naar buiten en hangt het als een hoedje om haar lokken. Even het Meisje met de pareltjes van het Hofkwartier. Op de foto dus. Haar baas en kapper Donald Fransz ziet het allemaal met plezier aan. Hij zit met zijn

De sfeer van stukjes Rome om de hoek

Centro Storico

> Joop Nijssen

Voordat we in het Hofkwartier neerstreken, woonden we onder meer een paar jaar in Rome, in het hartje van de oude binnenstad. Centro Storico heet dat op z'n Italiaans: het historisch centrum. In een land zo boordevol geschiedenis, is dat de algemeen gangbare term geworden voor wat wij de binnenstad noemen. Hoewel de binnenstad van Rome, de eeuwige stad, wel heel uniek en bijzonder is, zijn er best overeenkomsten met ons stukje Den Haag, het Hofkwartier.

In Italië begin je natuurlijk de dag met een kopje koffie in je eigen bar, waar de barista zonder te vragen je vaste consumptie uit de stomende machine tovert. In onze 'Bar Carlo' aan de Via dei Coronari was er zelfs één vaste klant die steevast op pantoffels en in pyjama en ochtendjas haar ochtendbakkie nuttigde. Het Hofkwartier kent een groeiend aantal koffiebarretjes die de vergelijking met het Italiaanse origineel best aardig doorstaan: afgezien van de, toch wat Amerikaansere, Coffee Company, is er de Dishy aan het Noordeinde, Van Prinse & Co aan de Prinsestraat en Milly's in de Molenstraat. En toen ik laatst in alle vroegte op mijn pantoffels naar de kapper ging, immers aan de overkant van ons straatje, schoot er ook zomaar een flard Romeinse 'Bar Carlo' door mijn hoofd.

In plaats van de Campo de' Fiori met het standbeeld van de terechtgestelde Giordano Bruno, hebben we hier de Plaats, met op het

Groene Zoodje het standbeeld van de terechtgestelde Johan de Witt. Rome telt wat meer kerken dan Den Haag, maar onze oud-katholieke parochiekerk van de H. H. Jacobus en Augustinus, de Grote of Sint Jacobskerk en de schuilkerk van Sint Jacobus weten de sfeer aardig op te roepen. Net als het Hofkwartier, schurkt de Romeinse binnenstad aan tegen de zetel van een staatshoofd. Zoals onze koningin vanuit haar werkpaleis toch een impact heeft op onze wijk, zijn de steegjes aan de Tiber doordrongen van de presentie van de paus.

Zo kan ik nog een tijdje doorgaan, al dan niet gekscherend, maar het belangrijkste is toch wel, dat net als het oude centrum van Rome, ons stukje Den Haag het karakter heeft van een dorp. Mensen wonen en werken er tussen winkels, restaurants en cafeetjes. Het sociale leven vindt er deels plaats in de straatjes en op de pleinen. Het is een prettige mix van alle 'rangen en standen', zoals dat vroeger heette, en iedereen is op zijn of haar manier een beetje verliefd op dit historische stukje stad. En had ik al gezegd dat de Paleistuinen me regelmatig herinneren aan de Villa Borghese?

Romeins licht in de Molenstraat, als de Via Molina

Gezocht:
Mooie verhalen over ijssalon Florencia

IJssalon Florencia is een begrip in Den Haag. Het is een unieke ontmoetingsplek, waar de hele stad over de vloer komt voor een lekker ijsje of een kopje koffie.

Stichting Boek Florencia is bezig om een publicatie te maken over deze legendarische Haagse ijssalon. Het boek zal bestaan uit foto's en verhalen.

Voor ons boek zijn wij nog op zoek naar mensen die een speciale band hebben met de ijssalon en hun bijzondere verhaal of herinnering met ons willen delen.

Bent u een trouwe bezoeker van Florencia en heeft u een mooi, leuk of ontroerend verhaal? Neem dan contact op met George Vermij via boekflorencia@gmail.com of 06 53 14 57 71.

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

Headz for Hair al vijftien jaar in de Papestraat. Hij weet het, er zijn veel kappers in het Hofkwartier. Oude garde en jonge garde. 'Maar er is er geen een hetzelfde. Ze hebben allemaal hun eigen stijl en vorm en kleur. We zitten elkaar niet in de weg. We hebben onze eigen mode en eigen klantenkring. Dat is het bijzondere van de buurt hier.'
Kappers, juweliers, ontwerpers, kleermakers, het zijn en blijven de gilden van de oude en nieuwe tijd. De vakmannen. De uit Turkije afkomstige Okkes Turac heeft zijn

Meisje met Pareltjes in Papestraat

zaak hier al dertig jaar. Onder de naam Turac Tailor. Hij maakt en repareert kleding. Handwerk. Maatwerk. De aardige kleermaker vertelt dat hij het vak van zijn vader heeft geleerd. 'Ik ben begonnen toen ik twaalf was. Ik heb er nog steeds plezier in. Ik heb veel trouwe vaste klanten. Het is hier een vriendelijke buurt. Het is wel jammer dat de huur steeds maar weer omhoog gaat.'Daar hebben meer ondernemers in de straat zorgen over. Okkes Turac ook, maar hij blijft optimistisch, en zegt er glimlachend bij dat zijn naam 'Mooie vogel' betekent.

Donald Franz

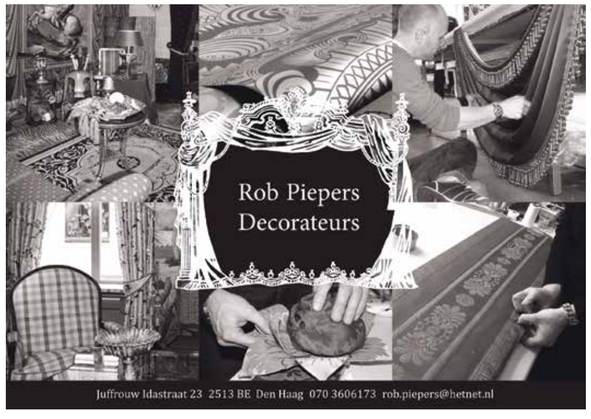

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

• Okkes Tura 'Mooie vogel'

Een wandelaar door de Papestraat moet trouwens altijd ook naar boven kijken. De variatie van oude gevels en prachtige puien is bijzonder. De aanblik is gelukkig niet of nauwelijks aangetast. En af en toe gaat de geschiedenis naar binnen. Via een stoep vol bloemen.
Zoals bij La Pape-illot, een mooie verschrijving van de klassieke papillot. In de kapsalon van Jolande Goverde is het interieur sinds het begin van de zeventiende eeuw eigenlijk niet drastisch veranderd. De sfeer is van vroeger rond een oude schouw,

•Jolande Goverde ›

lambriseringen en tegeltjesmuren. En spiegels natuurlijk. Haar specialiteit is bijzondere kapsels. Ze noemt ze wel eens metamorfoses. Voor een bruid bijvoorbeeld, voor bijzondere feesten en partijen. Jolande woont boven haar salon. 'Het blijft een leuke beurt. Maar er zou wat meer fleur in de straat mogen. Meer bloembakken. Het zou mooi zijn alle neuzen wat meer bij elkaar te krijgen. Meer onze straat en onze stad. Dat gevoel.'
Wat even verderop direct opvalt zijn drie nieuwe zaken dicht bij elkaar. Commonkin,

Deel 3: Tussen lunchroom en brasserie

'We dachten, dat doen we wel even'

> Ineke Bresser

Het Hofkwartier telt vele, vele eetgelegenheden. Maar hoe noemen we nu de daghoreca? Lunchroom, theehuis, koffiehuis, lunchrestaurant, grand café, loungecafé, wifi-café? Allemaal even apart en bijzonder. We kozen er een uit: Brasserie 't Ogenblik.

Twaalf jaar geleden at ik hier mijn eerste Crabe diable. Een heerlijk lunchgerecht. 'Wereldberoemd', zeggen de huidige eigenaren. Rond de kerst wordt dit gerecht van heinde en verre besteld als voorgerecht. Het recept zou nog stammen uit de tijd dat deze brasserie een lunchroom was met de naam Montmartre. Naast deze 'duivelse krab' staan er nog veel meer lekkere gerechten op de kaart.

Gérard Beck en Rob Verbakel zwaaien al bijna vier jaar de scepter in Brasserie 't Ogenblik. Ze komen allebei uit de zakelijke dienstverlening, waar ze directie- en managementfuncties bekleedden. Gérard en Rob hadden een droom, een betere service en kwaliteit bieden dan zij doorgaans meemaakten in de restaurants en hotels waar zij in hun vrije tijd kwamen. 'Met alle respect, maar wij hadden het gevoel dat we het beter konden.'

Toen ze er allebei aan toe waren hun leven een wending te geven, was er een buitenkans. 't Ogenblik, een lunchroom in de Molenstraat, kwam te koop. Ze hoefden niet lang te twijfelen en begonnen met heel hun ziel en zaligheid aan dit avontuur. 'We dachten, dat gaan we wel even doen. Dát hebben we geweten. Het was zeven dagen per week keihard werken. We begrepen toen pas echt wat het inhield, zo'n zaak te runnen, zonder echte horeca-ervaring. Gelukkig heeft Erik Steenhuis, een van de vroegere eigenaren, die een goede vriend van ons is, ons het eerste jaar geholpen. En Petra Rutten met haar ervaring in de groente- en fruitzaak van haar ouders en in haar eigen cateringbedrijf.'

Ze hadden succes. 'Eigenlijk meteen vanaf het begin', aldus Rob. De zaak had al een goede reputatie en die bouwden Gérard en Rob verder uit. 'Wat wij zo prettig vinden is de afwisseling. Zowel in het werk als in de klandizie. Er komen hier allerlei soorten mensen, van winkelend publiek uit Den Haag en van verder weg, van premier Rutte tot leden van het Koninklijk Huis. En niet te vergeten de buurtbewoners en ondernemers uit het Hofkwartier, waar wij zelf met zoveel plezier wonen. We zijn nu met tien mensen in wisselende diensten. Daar zijn drie koks bij. Dat moet wel, want we zijn zeven dagen per week open van 10.00 uur tot 18.00 uur. We hebben binnen een capaciteit voor zeventig mensen en bij mooi weer komen daar nog veertig plaatsen bij op het terras.' Dat terras ligt even verderop, op het zonnige Noordeinde. 'Op hoogtijdagen lopen we wel 10 kilometer op een dag.'

Er volgen nog een paar herinneringen van het eerste uur: 'De eerste keer dat ik daar bediende', zegt Rob, 'viel er een kop koffie van het blad, zo in een heer zijn boodschappen, waaronder zijn trouwoverhemd... Dat hebben we goed kunnen oplossen. Het was wel spannend allemaal. En Gérard, weet je nog dat je prooste op een natte kerst? Dat was een uitdrukking in de familie. Nou dat was de goden verzoeken, we hebben hier toen een gigaoverstroming gehad.' 'En wel de volgende dag weer open!', vult Gérard aan.

Het straalt van ze af, Gérard en Rob hebben hun droom waargemaakt. Zij hebben hun eigen zaak, ze zijn in contact met mensen en ze hebben nu meer rust. Gérard heeft weer meer tijd voor zijn werk als voice-over. Hij is onder andere 'de stem' van Classic FM en Sport 1. En Rob werkt nu vijf dagen per week in plaats van zeven.
En wat nog belangrijker is, zeggen ze zelf: 'We hebben het goed gedaan, precies wat we indertijd zeiden tegen elkaar.' Het bewijs is er, Brasserie 't Ogenblik staat op de bekende website lens al 2,5 jaar op nummer 1 voor beste bediening van Den Haag.

Rob Verbakel en Gérard Beck

Talentenjacht (m/v)

Schrijven in het Hofkwartier
Begin juli verschijnt het zomernummer van het Hofkwartier. Met alle ruimte voor verhalen en gesprekken en nieuwtjes en weetjes uit en over de buurt. De krant is er voor iedereen en van iedereen. Dus is de redactie op zoek naar talenten onder bewoners en ondernemers. Schrijvers en fotografen, aanstormende verslaggevers en vertellers. Jong en oud, we maken ruimte vrij in de krant.

Alle reacties zijn welkom bij de redactie van het Hofkwartier:
Juffrouw Idastraat 15 • 2513 BE Den Haag
ritavanhasselt@hotmail.com

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

• Jonge skaters in Papestraat

• Immanuël van der Voorde

Goliath en Manus. Hedendaags, schoenen en kleding, vooral op jonge mensen gericht. Drie vrolijke jongens met hun versleten skatesboards onder hun armen verlaten net Manus. Ze zijn even binnen wezen kijken. Muren en schappen vol skateboards en attributen. Ze hangen bijna als kunstobjecten aan de wand. Immanuël van der Voorde laat er een paar zien: 'Het is nieuw hier in de Papestraat: skateboarden verkopen, en schoenen en kleding. Het loopje komt er al in. Alles hier is exclusief, en het is goed dat er naast ons soortgelijke zaken

•Roy van Duppen en Ferenc van der Vlies

Eén maal ander maal! Verkocht!

> Peter Drijver

200 jaar Venduehuis der Notarissen in de Nobelstraat

Den Haag kent nog zeker vier huizen met een 'basse-cour': zo'n chique voorplein aan de straat waardoor het huis zich wat afzondert. Aan de Herengracht staat er een voormalig winterpaleisje, je hebt 'Amicitia' aan het Westeinde, Pulchri Studio aan het Voorhout en natuurlijk dat mooie huis aan de Nobelstraat. Dat Venduehuis der Notarissen bestaat nu 200 jaar en ter gelegenheid daarvan zal in mei 2012 een boek verschijnen. Over de geschiedenis van het Venduehuis (veilinghuis), maar ook over de bewonersgeschiedenis van het pand, het wel en wee van de buren. Eenvoudigweg omdat het Venduehuis een enorm groot deel beslaat van het bouwblok tussen Prinsestraat, Juffrouw Idastraat, Oude Molstraat en Nobelstraat, is het tegelijk een boek over het Hofkwartier.

Historicus Kees Stal heeft een prettig leesbaar relaas geschreven dat de groei van Den Haag schildert van 1300 tot heden, de economische ups en downs en het daarmee wisselende karakter van de bewoners van dit stukje Hofkwartier. Stal volgt de chronologie, begint met de middeleeuwen en eindigt in de huidige tijd. Maar om een beeld te krijgen van wat is geweest, kun je ook uitgaan van wat je zelf ziet in Oude Molstraat, Juffrouw Idastraat en Nobelstraat; door stukjes van dat beeld weg te gummen krijg je een idee wat er in 750 jaar stadsgeschiedenis kan veranderen.

Het Venduehuis bestaat uit Nobelstraat nummer 5 en nummer 3. Toen de Notarissen in 1813 startten met het veilen van inboedels en meubilair uit erfenissen op Nobelstraat nummer 5 lieten ze het pand grondig verbouwen. Het was een stoer maar doorleefd 17e eeuws pand met 18e eeuwse elegante verbouwingen. De Notarissen gaven het pand het huidige deftige, neoklassieke uiterlijk. In de 19e eeuw is het Venduehuis uitgebreid met een veilingzaal en verdieping ernaast: de neoklassieke zijvleugel is ontworpen door architect Roodenburg die ook de Synagoge aan de Wagenstraat heeft gebouwd. De verkeersdoorbraak van de Prinsestraat betekende een enorme opbloei van het Hofkwartier als woonbuurt en als brandpunt van stedelijke economie (zie *het Hofkwartier 1*) omdat het verkeer uit de nieuwe woonbuurten nu niet alleen meer via het Noordeinde de binnenstad kon bereiken.

Het Venduehuis breidde in de 19e eeuw gestaag uit en de diepe tuinen die bij het huis hoorden werden vanaf de kant van de Juffrouw Idastraat volgebouwd. Architect Saraber – die ook de huisjes om de Grote Kerk had gebouwd (zie *het Hofkwartier 2*) tekende een stoere en functionele tuinzaal aan de Juffrouw Idastraat die nog steeds met fraaie zinken letters als zodanig te herkennen is. Bij al die uitbreidingen moest de tuin eraan geloven zodat eind 19e eeuw sprake was van een langgerekt complex van gekoppelde zalen, van Nobelstraat tot Juffrouw Idastraat. Nobelstraat 5 werd intern geheel aangepast om te dienen als hoofdentree, waardoor de laatste interieurdelen van het voorname 16e en 17e eeuwse woonhuis zijn verdwenen. Oude Molstraat 36 werd erbij gekocht, maar tegen het uitbreken van de eerste wereldoorlog weer van de hand gedaan.

Den Haag in 1570: in het midden de Nobelstraat met een breed woonhuis met voorerf (nu: Nobelstraat 1, 3, 5). Tekening Robbert Jongepier afgebeeld in 'Achter Hoogstraat en Noordeinde'

Nobelstraat 3, waar tegenwoordig een 'vintage-design' winkel in is gevestigd, is eind 19e eeuw ingrijpend verbouwd tot winkelshowroom voor een 19e eeuwse beddenspeciaalzaak. Vandaar die e-n-o-r-m-e glaspuien op begane grond en verdieping: voorheen waren er beneden gewoon houten winkelpuien en boven vensters. Een groot erf achter nummer 3 dateert uit de tijd dat hier een aanzienlijk woonhuis stond ter breedte van Nobelstraat 1, 3 en 5 bij elkaar: Oude Molstraat 30 en 32 werden later gebouwd achterop het achtererf van dit kapitale huis. Vandaar dat in het begin van de 20e eeuw de Notarissen ook dit huis kochten en op het binnenterrein opslagloodsen lieten bouwen. Het illustreert dat de Oude Molstraat in de 16e eeuw een onaanzienlijk weggetje was met armelijke huisjes, werkplaatsen en stallen.

En het 'Nobelhuis' op nummer 1 is misschien wel de beste sleutel om de geschiedenis van dit hele bouwblok te kunnen begrijpen. Het Nobelhuis aan de straat is een 17e eeuws woonhuis, gebouwd op het voorpleintje – de 'basse-cour' – van een heel veel ouder huis, dat gedeeltelijk nog als 'achterhuis' bestaat. Net als de 'beddenzaak' op nummer 3 is het voorplein dus bebouwd, maar hier bestaat het achterhuis nog. Dat huis is één van de oudst bewaarde huizen van onze stad en is van oorsprong een klein deel van een veel breder huis dat hier in de 16e eeuw stond. Dat grote woonhuis stond dus in zijn geheel niet aan de Nobelstraat, maar in een tuin.

Het leert ons dat in de 16e eeuw de stad ongeveer liep tot aan de Papestraat; in de Nobelstraat begon een 'buitenwijk' van huizen op erven en in tuinen. In 500 jaar verstedelijking is er heel veel veranderd en als je de tijd neemt om wat langer rond te kijken zie je er steeds meer van terug... Dát is de essentie van een beschermd stadsgezicht – een trage transformatie van de stad waar de rijkdom aan details en verhalen bewaard blijven.

Vooraanzicht van het Venduehuis

Chris Vellinga

Nobelstraat, ca. 1974

'Meisje met de parel van de hand voor twee gulden en dertig cent'

> Jan Paul Bresser

Bij binnenkomst in de kamer van de veilingmeester van het Venduehuis valt het direct op. Er staat een schilderij tegen de muur dat zomaar een Van Gogh zou kunnen zijn. Cypressen in een wild, golvend landschap. Expressief als zijn bloemenvelden. Alleen het licht ontbreekt. Veilingmeester en taxateur Chris Vellinga glimlacht. 'De eigenaar is er natuurlijk van overtuigd. Het is net binnen. We gaan het in ieder geval nader bekijken. Maar op het eerste gezicht denk ik meteen van niet. Een Van Gogh herken je onmiddellijk, dat voel je. Ik heb hier die sensatie een keer meegemaakt, toen iemand met een echte tekening van Van Gogh op de proppen kwam. Dat overkomt je niet vaak.'

Chris Vellinga weet niet of die sensatie er 130 jaar geleden ook was, toen op een veiling een klein schilderij te koop werd aangeboden. Het schilderij uit 1667 werd Meisje met de parel genoemd en dook in 1881 op in het Venduehuis van Den Haag. De schilder was onbekend, maar het verhaal gaat dat Victor de Stuers, ambtenaar voor kunsten in Den Haag, vermoedde dat het een Vermeer was. De Stuers en zijn buurman, kunstverzamelaar Arnoldus Andries des Tombe, spraken af niet tegen elkaar op te bieden. 'Verzamelaar Des Tombe deed de gok en verwierf het schilderij voor het luttele bedrag van twee gulden en dertig cent', vertelt Chris Vellinga, 'geen geld dus, hoewel iedere cent telde toen. Maar het wás wel het Meisje met de parel!' Bij de restauratie van het verwaarloosde werk ontdekte men in de linkerbovenhoek de signatuur van Johannes Vermeer. Nu hangt het al weer een eeuw in het Mauritshuis en is het Meisje onbetaalbaar mooi en wereldberoemd.

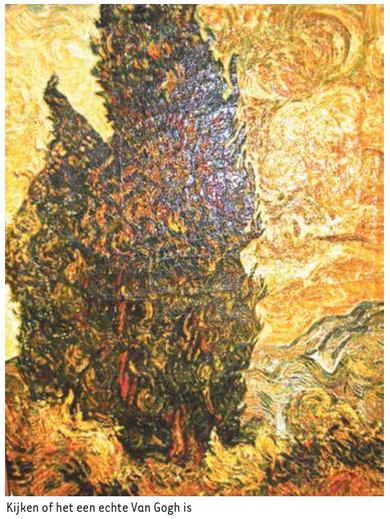

Kijken of het een echte Van Gogh is

Meisje met de parel (1665) van Johannes Vermeer

Portret van Bianca Ruygrok, foto door Marsel Loermans i.s.m. Ontwerpwerk, 1992. Twintig jaar voor missverkiezing meisje met de parel

Omdat het Mauritshuis wordt vernieuwd, is het Meisje met de parel op wereldreis. Eerst is zij nog als eregast te bewonderen in het Gemeentemuseum tussen honderd topstukken uit de collectie van het Mauritshuis. Van 28 april tot 29 mei. Daarna gaat de publieksliveling op tournee naar Japan en de Verenigde Staten.

Intussen bereidt het Venduehuis zijn 200-jarig bestaan voor. Met tal van activiteiten. Chris Vellinga, verantwoordelijk voor de schilderijen, aquarellen en tekeningen, werkt mee aan de voorbereiding van de tentoonstelling '200 jaar Venduehuis', die 9 mei in het Haags Historisch Museum wordt geopend. Het wordt een bloemlezing van bijzondere schilderijen die ooit in het statige huis aan de Nobelstraat geveild zijn. Onder de sprekende titel Verkocht!

In januari 1812 was de allereerste veiling in het Venduehuis der Notarissen. Twee eeuwen later is er een lustrumveiling, ook in mei 2012. Daar worden Haagse topstukken verwacht. 'We kijken natuurlijk altijd uit naar verrassingen. We zoeken ernaar. Het zijn en blijven spannende speurtochten. Je hoopt natuurlijk altijd op een sensatie, net als toen met het Meisje met de parel.'

Wijkagent Anne Zijlstra

Niet zomaar een agent

De opa van wijkagent Anne Zijlstra was veldwachter in een tijd dat de 'wacht' nog rondliep met een sabel, tenzij je een fietsende veldwachter was. Er lijken op het eerste gezicht maar weinig overeenkomsten tussen de taken van een veldwachter uit het begin van de jaren veertig van de vorige eeuw en de functie die onze moderne wijkagent uitoefent. Zijlstra startte zijn carrière ruim dertig jaar geleden op het bureau in de Jan Hendrikstraat. Hij is nu bijna drie jaar wijkagent in het Hofkwartier en blijkt buitengewoon op zijn plek. Hij is hét aanspreekpunt voor iedereen die woont, werkt of wandelt in de wijk. Doordat hij zo vaak 'op de werkvloer' is, kan hij alle kleine en grote zaken signaleren en daarop adequaat reageren. De wijkagent fungeert als de ogen en oren van het bureau.

Zijlstra heeft als geen ander overzicht en kan de prioriteiten aangegeven. Zo was er niet zo lang geleden een kleine reeks van kantoor- en winkelinbraken in de wijk, waarbij deuren werden geforceerd en enige zaken werden meegenomen. Zijlstra heeft deze kleine golf adequaat en succesvol op weten te lossen in een schoolvoorbeeld van samenwerking met een oplettende wijkbewoner die aan de bel trekt en een goed signalement kan beschrijven. Het resultaat was dat Zijlstra de inbreker snel kon aanhouden. Voor een agent is dat een groot genoegen. En de medewerking van bewoners geeft wijkagent Zijlstra vleugels. Handvatten bedoelen we, handvatten om zijn werk zo goed als mogelijk uit te oefenen. Dus ja, wanneer u de wijkagent treft op straat, maak gerust een praatje. Al is het maar over het weer. Je weet immers nooit hoe de agent een boef vangt.

Bel de politie

Zijlstra: 'Mensen schromen nog wel eens om de politie te bellen. Denken dat we druk zijn met 'grote zaken'. Maar alle informatie is belangrijk voor een politieman. We worden juist heel erg graag geïnformeerd. Vroeger was het credo: 112 is alleen voor levensbedreigende situaties, maar mijn stelling is: zie je iemand met een breekijzer lopen, dan bel je 112. Voor alle andere zaken, die niet binnen vier minuten aandacht vergen, is er het telefoonnummer 0900 844. Ook daar kan iedere bewoner en ondernemer dag en nacht terecht.'

Het Hofkwartier

Nu zijn er niet heel veel problemen in onze wijk. Soms wat geluidsoverlast in het weekend, zo tegen sluitingstijd van de horeca. En er is wel eens een fietsendiefstal. Maar straatroof of zakkenrollerij komt vrijwel niet voor in het Hofkwartier. Dat kan met de grote sociale controle te maken hebben. Men kent elkaar en komt bij elkaar over de vloer. In het Hofkwartier zou je zelfs 's nachts kuierend een wandelingetje kunnen maken, mocht je daar zin in hebben.

Nu is het niet zo dat de wijkagent lekker op het terras in de zon kan gaan zitten, omdat het zo goed gaat in het Hofkwartier. Naast het aansturen van een team, de regelmatige overleggen met de leiding en de vergaderingen op het stadhuis, is de wijkagent de wandelende verbinding tussen het bureau en de straat. Zijlstra heeft het enorm naar zijn zin. 'Het Hofkwartier is een wijk waar ik leuk mijn werk kan doen, ik heb tijd om alles wat leeft zorgvuldig aan te pakken en hetgeen voor de bewoners belangrijk is goed te bespreken. Zo blijkt er onverwacht toch een belangrijke overeenkomst met de functie van veldwachter te zijn. Zijlstra luistert. Of het nu over een te hard rijdende scooter, de kwajongens van de buren of over het weer gaat. De wijkagent luistert graag.

Vanuit Malieveldgarage per gCab naar binnenstad

Op 1 maart start gCab een pendeldienst vanuit parkeergarage Malieveld naar het centrum. Helemaal elektrisch, dus schoon, veilig en geruisloos vanaf € 2,- per persoon!

Elke tien minuten rijdt een gCab via de Mauritskade, Denneweg en het Lange Voorhout naar de Plaats en vanaf daar weer terug over de Lange Vijverberg en het Toernooiveld naar het Malieveld. Tijdens spitsuren rijdt de gCab vaker.

APCOA, beheerder van de parkeergarage Malieveld, biedt als initiatiefnemer optimale bereikbaarheid tegen zeer gunstige tarieven, zowel voor kortparkeerders als abonnementhouders. De eerste maand stappen deze zelfs gratis in!

gCab rijdt op alle dagen en tijden wanneer de parkeergarage geopend is en op speciaal verzoek. Vanuit het centrum kun je ook in de gCab stappen met een andere bestemming dan parkeergarage Malieveld.

Bij voldoende belangstelling wordt de route uitgebreid naar andere delen van het centrum en de parkeergarage langer opengesteld, bijvoorbeeld voor bezoekers van theaters, hotels, cafés en restaurants op zondag en in de avonduren.

Bron: gemeente

Welkom voor héél het Hofkwartier

Je zou kunnen zeggen dat de Bewonersvereniging Hofkwartier het behartigen van bewonersbelangen in het Hofkwartier tot haar doel heeft gesteld. En dat klopt, maar er is veel meer dan dat! De Nieuwjaars- en Oranjeborrels worden steevast druk bezocht, net als de culturele activiteiten en bezoekjes aan het Koninklijk Huisarchief, de Broeders van St. Jan en het Paleis Hof project in de Molenstraat en het Noordeinde. De vereniging draagt ook in belangrijke mate bij aan het tot stand komen van de krant het Hofkwartier, een kwartaaluitgave vol historie, verhalen van bewoners en ondernemers. Daarnaast is zij bezig met het ontwikkelen van een Jeu de Boulesbaan in de Paleistuin en een Koninginnedag-vrijmarkt, inclusief afsluitende burenborrel op 30 april 2012. Voor € 20,- per huishouden per jaar bent u lid van de Bewonersvereniging Hofkwartier en heten wij u van harte welkom op de Oranjeborrel op 26 april 2012. Aanmelden: www.hofkwartier.info
Meer informatie: secretaris@hofkwartier.info

De bewonersvereniging het Hofkwartier wil graag groeien en nodigt daartoe de bewoners uit het gebied uit eens op visite te komen. Wanneer u nu zegt: 'maar ik woon daar toch helemaal niet', dan hebben we wellicht nieuws voor u. Het Hofkwartier bestaat uit de volgende straten: Amaliastraat, Kerkplein, Torenstraat van Kerkplein tot Noordwal, Prinsestraat, Pieterstraat, Korte Molenstraat, Molenstraat, Juffrouw Idastraat, Nobelstraat, Kleine Nobelstraat, Oude Molstraat, Paleisstraat, Papestraat, Annastraat, Groenmarkt, Halstraat, Maziestraat, Heulstraat, Hartogstraat, Hoogstraat, Noordeinde, Oranjestraat, Plaats, Prinsessewal en Noordwal van Torenstraat tot Prinsestraat.

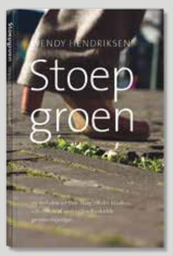

Den Haag moet wel een heel groene stad zijn, om al bijna vijf jaar lang iedere week een column te schrijven over groene parken, pleinen en straten.

Nou, groen is de stad zeker. Van stokrozen in waterijsjes-kleuren tot aan de linden op het Lange Voorhout, van bakken vol geraniums tot aan de rozebottels op de vulkaan, van de broccoli van de wethouder tot aan stoepgroen... Den Haag is de meest groene wereldstad aan zee!

Wendy Hendriksen beschrijft wekelijks in de krant Den Haag Centraal het groen in onze stad, van het Festival des Roses tot de volkstuinen en van spuugbeestjes tot het Hermance Schaepmaneiland in de Hofvijver.

Stoepgroen, ISBN 978-90-818742-0-5
€ 14,95 bij Appeltjes van Oranje in de Molenstraat 23, Den Haag en bij de bekende boekhandels. Uitgeverij The Peuleschil Publisher, Den Haag.

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

zijn, met een eigen collectie. Het voelt hier trouwens prima in de Papestraat.'
Dat vinden Roy van Duppen en Ferenc van der Vlies ook. Ze zijn de buren en hun Goliath verkoopt ook sportschoenen. In hun brandnieuwe zaak. 'Maar wel heel iets anders. De merknaam bestaat al sinds 1937. Goliath begon met schoenen voor voetbal en cricket en andere sporten, en met kleding. Goliath Sportswear heet dat nu dus. Nog steeds een kruising van sport en mode. We hebben een mooie stek gevonden. Je voelt je hier snel thuis.'

Johan Pronk van Commonkin

Johan Pronk heeft dat ook, sinds hij hier onlangs Commonkin begon, een prima locatie in het hart van Den Haag. Het opvallende interieur van zijn zaak voor duurzaam ontwikkelde en gemaakte kleding heeft ook duurzaam gemaakte schappen. Allemaal van karton, mooi gerangschikt als 'dozen' tegen de wand. En de schoenen hangen aan rekken van houten pinnen die verbonden zijn met een touw. Ook Johan verbindt winkel met website en Facebook: 'Het zijn verlengstukken. Online kun je uitgebreid over alles een ver-

Dragan Milinkovic en Cathy McPike

De dag van...

> Valentijn van Koppenhagen

Op de dag dat deze krant wordt uitgebracht, wordt een paar honderd meter van ons kwartier de dag van de Haagse geschiedenis georganiseerd. Talrijke organisaties blijken iets te hebben met de Haagse geschiedenis. En al die organisaties hopen natuurlijk ook dat u lid gaat worden. Of anderszins hen gaat steunen.
Den Haag en het organiserende Haagse Gemeentearchief hebben het idee van zo'n dag natuurlijk niet zelf verzonnen, denk ik. Zo'n idee komt niet uit de lucht vallen. Daarom is het niet minder waardevol. Maar wat ik mij afvraag is of er niet wat veel van die dagen zijn.
Het zal als onaardig overkomen, maar wat de jaarlijkse moederdag betreft heb ik dezelfde scepsis. Is moeder er niet meer bij gebaat als er het hele jaar aardig voor haar gedaan wordt in plaats van op de tweede zondag in mei ontbijt op bed te krijgen? Waarbij zij als dank natuurlijk zelf de kruimels uit het bed mag opruimen?! Datzelfde geldt voor de vaders, hoewel ik mij afvraag of die zelf de kruimels opruimen? Dan hebben wij natuurlijk nog de dag van de Verenigde Naties, (weet u wanneer?)* En op deze manier kunnen we nog wel even doorgaan: de dag van de duurzaamheid, de dag van de leraar, de dag van de bouw, de dag van de architectuur, de dag van de stilte, maar ook de dag van de dialoog.

Beelden van de Zomerdag van het Gras in de Prinsestraat

Elke dag is er wel een dag van iets. En dan laat ik de RK Heiligenkalender gemakshalve maar even buiten beschouwing.
Ook zoiets waarvan ik niet weet wat ik er mee aan moet: Valentijnsdag, 14 februari. De eerste dag in het naderende voorjaar dat het om zes uur 's middags nog licht is, een voorbodedag dus. Maar tegelijkertijd een dag die ge(misschien moet ik zeggen mis-) bruikt wordt voor allerlei commerciële activiteiten. Als je echt verliefd bent, heb je toch die dag niet nodig om dat te laten weten? De bloemenman profiteert natuurlijk van de extra bossen bloemen die aan alle geliefden worden gegeven, maar is het niet veel leuker om zo nu en dan je geliefde te verrassen met een boeketje in plaats van misschien alleen op 14 februari?
Zoals uit bovenstaande is af te leiden, heeft deze Valentijn zo zijn twijfels over al die dagen. Afschaffen wil ik eigenlijk ook niet, ik vind het alleen soms wat erg veel worden.
Maar, denk ik dan stiekem, moeten wij misschien in het Hofkwartier eigenlijk ook niet met onze tijd meegaan en een dag van het Hofkwartier organiseren? Een dag waarop ondernemers en bewoners samen allerlei activiteiten ondernemen? We kennen al wel het straatfeest eind augustus in de Oude Molstraat of het Bierfeest aldaar eind oktober. Een paar jaar geleden hadden we in de zomer zomaar een groen kunsttapijt in de Prinsestraat, waar we heerlijk konden loungen en picknicken. In de winter bleek die straat op een dag in een skipiste veranderd. Van alles en nog veel meer blijkt dan opeens mogelijk. Toch iets om over na te denken? Een dag van het Hofkwartier? Of is het eigenlijk alle dagen een dag van het Hofkwartier?

* Dag van de Verenigde Naties: 24 oktober, omdat op 24 oktober 1945 de VN zijn opgericht.

Wonen in het Hofkwartier

> Balthazar de Bruijn (12 jaar)

'Ik vind het erg leuk om in het Hofkwartier te wonen. Vooral de Paleistuinen vind ik het leukst, omdat ik daar zo fijn kan voetballen. Er wordt ook veel gepicknickt en er is een speeltuintje voor de kleintjes.
Niet alleen daarom is het hier zo leuk, nee, ook natuurlijk de stad zelf! Lekker dichtbij alle winkels. Maar al die oude huizen zien er ook prachtig uit, hoor! Ja, want die zijn niet zo nieuwbouwachtig, maar gewoon met allerlei verschillende ditjes en datjes. Nooit hetzelfde, dan weer een leeuw of luipaard.
Maar ja.... dit is nog niet eens alles. Je hebt natuurlijk ook nog de onwijs lekkere Italiaanse ijstent Florencia! Echt om aan te raden voor een superlekker toetje! En in de stad zitten allerlei verschillende lekkere restaurantjes. Dan opeens een pizzatent en dan opeens Mexicaans.
Hoe dan ook, in één woord het Hofkwartier samenvatten is niet zo moeilijk! Want het is namelijk: SUPER!'

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat •

De Paap poptempel

haal vertellen. Met de laptop op schoot. En hier kan je alles fysiek ervaren, kijken, aanraken, passen.'
Dragan Milinkovic heeft even verderop net een groot uithangbord voor zijn nieuwe zaak opgehangen, goed zichtbaar naast De Paap: De Libertijn. Een nieuw café dat binnen in een halve cirkel doorloopt naar het restaurant en terug. Twee in- en uitgangen in de straat. Dragan Milinkovic komt uit Belgrado en runt De Libertijn, samen met Cathy McPike uit Canada en Thomas Moran uit Ierland. Drie internationale Hagenaars

Bar & Boos

voor kroeg en keuken. Dragan is verguld met zijn Libertijn: 'Iedereen kan hier vanaf vier uur terecht. We hebben een pooltafel midden in het café en tot één uur in de nacht kun je hier lekker eten. Er is livemuziek op zaterdag en in de zomer een terras buiten. We zitten hier midden in het volle leven in de vrolijkste buurt van de stad.'
De Paap er vlak naast is inmiddels het beroemdste muziekcafé van Nederland. Sinds jaren een kleine poptempel. Iedere donderdag, vrijdag en zaterdagavond

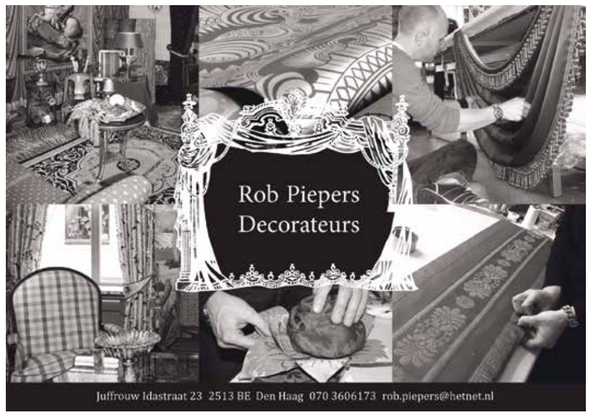

HOFKWARTIER

Met plezier deze krant gelezen?
Zin om eens met andere buurtbewoners in contact te komen, bijvoorbeeld bij onze oranjeborrel of een andere activiteit?
Vindt u ook dat er nog iets te verbeteren valt?

Om deze en nog veel meer redenen:
word lid van onze bewonersvereniging.

Aanmelden: *secretaris@hofkwartier.info*
of *Juffrouw Idastraat 1b*
Kosten: € 20,- per jaar ***www.hofkwartier.info***

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

• Donny Wijnands van Boerenbonthal

livemuziek tot diep in de nacht. Kweekvijver voor de Haagse popscene en podium voor toptalenten. Van beginnende bandjes tot Anouk en Kane. Danscafé Bar & Boos zit tegen De Paap aan. In het lange weekend swingt het daar de pan uit. Tot in de kleine uurtjes.
Schuin tegenover De Paap huist sinds kort een kleurrijke winkel: De Boerenbonthal. Die bestaat al meer dan 50 jaar in het land, maar is nieuw in de Papestraat. Het is één grote uitstalling van rekken en tafels en rollen van de meest bonte stoffen en

• Van gordijnen tot servetten

doeken. Donny Wijnands is een van de enthousiaste verkopers en de manager: 'Kijk, dat zijn Zuiderzeestoffen en dat is bekleding voor babywiegjes. Daar liggen Schotse ruiten, Engelse vlaggen en Brabants bont. Gordijnen, rokken, meubelbekleding, we hebben er de stoffen voor en kunnen alles maken. Zeg maar van lakens tot servetten. We merken het iedere dag: de straat en de buurt hier zijn fantastisch.' De Bok aan de overkant is al meer dan 33 jaar een kookeilandje in de Papestraat. Met een volle knipoog naar de Britse

Om elf uur luidt in de Haagse Toren de kleine koffieklok

> drs. Heleen van der Weel, stadsbeiaardier van 1975 – 2012

De tweede editie van het Hofkwartier meldde de dominante plaats van de Grote Kerk. Daarnaast beschreef Valentijn van Koppenhagen zíjn beleving van het carillon in de Haagse Toren. Hoe lang klinken er al klokken in het centrum - en wat kwam er onlangs terug?

De banklok is in de hele stad te horen

Kerkelijke én wereldlijke overheden gebruiken luidklokken al eeuwenlang als signaalmiddel. Uurwerken met een klok en een wijzer gaven de tijd aan. In de Nederlanden ontstond de gewoonte de klokslagen te laten voorafgaan door een korte melodie op een aantal klokjes. Op den duur werden deze bovendien via een klavier op vastgestelde tijden bespeeld door een beroepsmusicus.

Ontwikkelingen in Den Haag

Ook het dorpje Die Haghe groeide onder invloed van het grafelijk hof in deze ontwikkelingen mee. Vanuit de Haagse Toren en de Raadhuistoren klonk de werk-, markt- of begrafenisklok. Of ze luidden bij onraad en afkondigingen. De Haagse Toren bezit al eeuwenlang een uurwerk met klokjes voor de tijdsaanduiding. Daarop werd bovendien op de marktdagen maandag en vrijdag een uur gespeeld. Later ook op woensdag. Dat is nog steeds zo.
Het gebruik van de luidklokken in de beide torens was de afgelopen decennia weggevallen – het luidmechaniek vastgeroest. Vliegtuigen moeten vliegen, auto's moeten rijden, klokken moeten klinken. De Dienst Cultuur besloot daarom tot hergebruik van de vijf luidklokken in het Oude Raadhuis en de Haagse Toren. Een archiefstuk uit 1584 noemt het drie keer daags luiden van de werkklok. Dit aantal wordt thans verdeeld over beide torens, aangevuld met luiden op oudejaarsnacht, Koninginnedag, dodenherdenking en Bevrijdingsdag.
Wethouder Marjolein de Jong onthulde op 23 november jl. een plaquette op de torenmuur van het Oude Raadhuis. Na een evaluatie werd vastgesteld dat op werkdagen om 9.00 uur de kleine Raadhuisklok uit 1493 klinkt. Om 11.00 uur luidt om beurten de kleine óf de middelste klok in de Haagse Toren, de 'koffieklok'. De werkdagen worden om 18.00 uur symbolisch beëindigd door de grotere Raadhuisklok. Steeds wordt slechts één minuut geluid: het gaat niet om de lengte maar om het hergebruik van waardevol Haags cultureel erfgoed.
Op zaterdagochtend blijft het stil – voor de langslapers. De beide Raadhuisklokken klinken 's middags om 16.00 uur: tijd om naar huis te gaan of om – 's zomers – een terrasje op te zoeken. De week wordt om 18.00 uur afgesloten met de klank van de zware banklok uit 1541, de grootste klok in de Haagse Toren. Deze moest in belangrijke, soms bedreigende situaties in het gehele rechtsgebied – de banne – door iedereen kunnen worden gehoord. Vandaar dat op drie plaatsen op de klok het Haagse ooievaarswapen staat. Bij langdurig luiden is zij in de wijde omtrek te horen. In vredige tijden zoals heden is één minuut – ook voor het Hofkwartier – lang genoeg.

Hier hangt de banklok

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

keuken. Zes dagen open voor 'breakfast, lunch en evening meals'. Gert en Rachèle van IJsseldijk zijn geboren en getogen Hagenaars, en doorgewinterde Hofkwartierders. Ze wonen, leven en werken in de Papestraat – in huis en restaurant tegenover elkaar. 'Als er iemand Hagenaar is, zijn wij het wel', zegt Rachèle, vrolijk glimlachend naast Gert. 'We zijn begonnen als café met een hapje en nu komt zo ongeveer de hele wereld hier eten. De Bok is een 'home away from home', ook voor mensen van om de hoek. Ik ontvang de gasten en Gert staat in de keuken. Zijn geheim? Hij kookt met liefde en wat hij lekker vindt.' 'Sunday Roast', zegt hij glunderend. Kijkend naar boven in de Papestraat valt de bijzondere 'De Stijl'-achtige witte gevel van De Paap in het oog, niet ver van de kleine uit hout gesneden gevel van juwelier Potma. Eigenaar René Potma vertelt niet zonder trots dat zijn winkel huist in het kleinste rijksmonument van Den Haag, van eind 19de eeuw. Hij is bijna dertig jaar actief met in- en verkoop van sieraden. En restaureren natuurlijk, opknappen. 'Voor

• Gert en Rachèle van IJsseldijk

• De Bok

vraag & aanbod

IK WIL UW GOUD en zilver

U ontvangt direct de hoogste contantprijs voor sieraden: armbanden, kettingen, ringen enzovoort, heel of kapot. Goudbaren in elk gewicht, tandengoud, gouden munten: krugerrand, gouden 10tje, mapleleaf, 20 dollar stuk.

Zilveren munten, gulden tot 1967, rijksdaalder tot 1966, zilveren 10tje, zilverbaren in elk gewicht, bestek, serviezen, diamant.

Horloges: Rolex, Cartier, Breitling, Omega, Patek, Panerai, Jaeger-LeCoultre, IWC, Blancpain, Audemars.

ZOEK UW ZILVER
€800,- p/kg

Potma Edelmetaal
Papestraat 28 - Den Haag, Tel. 070 - 363 66 66
di. t/m za. 11.00 - 17.00 uur

www.potma-edelmetaal.nl Al 25 jaar een vertrouwd adres.

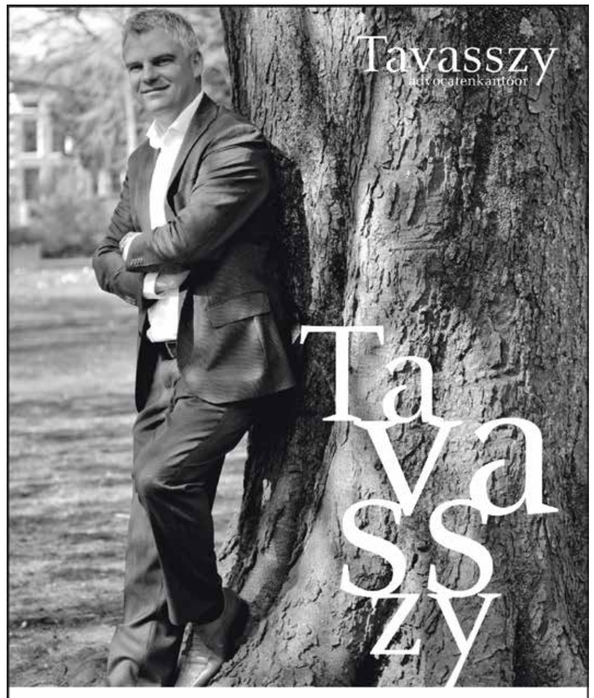

Specialist arbeidsrecht, juridisch partner MKB.
Laat u vrijblijvend informeren.

International Office Centre, Molenstraat 15, 2513 BH Den Haag
T 070 361 17 17, E info@tavasszy.nl, W www.tavasszy.nl

Het tekenhofje van Marije Tolman

‘In al mijn prentenboeken zit ik zelf’

> Jan Paul Bresser

Zij tekent en hij schildert. Zij maakt prentenboeken en hij is een etser. Dochter en vader. Marije Tolman en Ronald Tolman. Ik ontmoet de dochter in haar lichte atelier in het hofje achterin de Oude Molstraat.

Daar maakt ze haar prentenboeken. Daar werden Mees en Mol geboren en kwam Mejuffrouw Muis tevoorschijn. Daar laat ze het prentenboek zien, dat zij samen met haar vader gemaakt heeft. Het heet ‘De boomhut’ en het is de weerslag van een bijzonder dubbelidee.

‘Het kwam vanzelf’, vertelt Marije. ‘Mijn vader maakte een serie abstracte etsen, waarop ik een verhaal zou tekenen. Achtergrond en voorgrond als een twee-eenheid. Het bleek een mooie bron van inspiratie. Eerst waren de etsen er, toen hebben we een keuze gemaakt en toen ben ik erop gaan tekenen en ontstond het verhaal.’ Het boek van Marije en haar vader ziet eruit als een sprookje zonder woorden. Het gaat over een ijsbeer die ergens op de wereld tussen ijs en water een boom vindt met een hut tussen de takken. Daar trekt hij in en dan begint zijn verhaal vanzelf te leven.

‘Ik weet hoe belangrijk het is dat je dichtbij kinderen blijft. Daar heb je niet veel woorden voor nodig, hun fantasie is grenzeloos, ze maken zelf mijn verhaal af, ze verzinnen alles er omheen. Ik weet het, ik heb zelf twee kinderen. Alles in mijn prentenboeken ben ik zelf. Je vindt mijn spoortjes overal terug.’

Marije Tolman woont in de Zeeheldenbuurt en studeerde Grafisch Ontwerpen, hier aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, en Illustration & Design aan het Edinburgh College of Art. In Schotland ontdekte ze dat illustreren dichter bij haar stond dan grafische ontwerpen.

‘Ik merkte dat het direct raakte aan mijn eigen wereld, dat tekenen bij me hoorde, van mezelf was. Toen ben ik keihard aan het werk gegaan, het was een soort golf van inspiratie. En toen heb ik mijn werk laten zien en had ik het geluk dat Carli Biessels een boek had geschreven en haar uitgever een illustrator zocht. Dat werd ik. Zo verscheen ‘Tussen Mees en Mol’, mijn eerste boek.’
Dat is bijna tien jaar geleden en sindsdien werkt Marije als illustrator, gespecialiseerd in prentenboeken. Na Mees en Mol volgde het ene boek na het andere. Met – en ook – zonder woorden. Mejuffrouw Muis is inmiddels een serie en Mees en Mol hebben opvolgers als Koe en Haas.

Ook het verhaal van de ijsbeer uit ‘De boomhut’ kreeg een vervolg. Het eerste boek van dochter en vader was een succes, won hier de Gouden Penseel en werd internationaal bekroond met de Ragazzi Award voor mooiste prentenboek van de wereld. Het vervolg ‘Het eiland’ is onlangs verschenen. Marije Tolman laat het me zien. Het is opnieuw etsboek en prentenboek samen. En vooral kinderboek. Zonder woorden. De ijsbeer klimt uit een wolk. Als een ontdekkingsreiziger. En neemt de kinderen mee in zijn nieuwe avontuur.

Tekening van dochter op ets van vader: IJsbeer op eiland

Marije Tolman voor haar atelier in de Oude Molstraat

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

• René Potma

goud en zilver zijn het gouden tijden’, zegt hij, ‘veel mensen verkopen hier, ook oud voor nieuw. Niet alleen voor het geld, maar ook voor andere sierraden. We geven sieraden met ervaring, zeg ik altijd, hier een nieuw leven.’
We zijn bijna aan het einde van onze wandeling, op het punt waar de Papestraat links en rechts de Oude Molstraat kruist en overgaat in de Nobelstraat, richting de Prinsestraat. Links op de hoek werkt Sina Uckun, de jonge kleermaker uit Turkije. Net Papestraat of toch Oude Molstraat? We hebben hem in de vorige Hofkwartierkrant in de wandeling door de Oude Molstraat aan het woord gelaten.
’t Hoekpandje aan de overkant is een stukje Oude Mol, maar hoort evengoed bij de Papestraat, dus daar lopen we voor dit lentenummer van het Hofkwartier tenslotte naar binnen. Om Jeannette Drewes te ontmoeten, al jaren kasteleinse van het bruine café op dit bruisende kruispunt van het Hofkwartier. Vroeger was het vooral een dartcafé, waar bekende darters van ‘all over the world’ hun pijltjes hebben gewor-

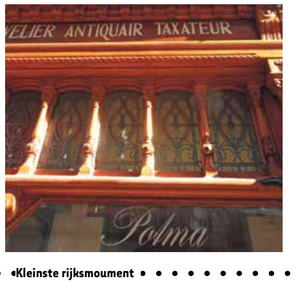

•Kleinste rijksmoument

Taxeren, of niet taxeren, dat is de vraag

> Wendy Hendriksen

Het Venduehuis der Notarissen staat volop in de belangstelling, en niet alleen omdat in 2012 het 200-jarige bestaan wordt gevierd.

Het ruikt in ieder geval oud

Dit jubileum leidt dit jaar tot een programma vol bijzonder evenementen en prachtige bijeenkomsten. In de aanloop daartoe stappen uw societyscribent en plaatjesmaker binnen bij een voorloper van alle festiviteiten: een taxatiemiddag voor geïnteresseerden. Ook niet-geïnteresseerden bleken welkom, maar zij wisten vast niet waar. De zitting bleek namelijk niet in het Venduehuis, maar in het zeker niet onbetekenende Haags Historisch. Een liaison tussen twee heel oude vrinden, die wij heus wel begrijpen konden. En laten we niet mopperen, de koffie bleek er net zo uitstekend als die van George in het huis der Notarissen, maar de stoelen zitten hier, voor ons delicaat en lichtelijk verwende bonbonnière zelfs net een tikje fijner.

En dat laatste bleek belangrijker dan u zo op het eerste gezicht gedacht zou hebben van een taxatie. Je moet namelijk heel, heel veel tijd hebben wanneer het over 'oude dingen die voorbijgaan' gaat. Het is bij binnenkomst al wat warm in de gedecoreerde zaal van het museum, en wij geraken niet zozeer bevreesd voor het uitlopen van de verf van de tientallen wachtende schilderijen, maar voor de maquillage van de eigenaressen. Het lijkt wel of tout chique Den Haag is uitgelopen om overerfde kostbaarheden op waarde te laten schatten.

Wat kan er eigenlijk worden getaxeerd, zo in het algemeen? Wij zijn zelf namelijk faliekant vergeten iets spannends mee te nemen. Nu we hier eenmaal tussen al die grote tassen en zakken staan te wachten, vragen we ons af of we überhaupt wel iets van waarde hebben, thuis. De taxateur stelt ons hartelijk gerust. Want wat blijkt: alles kan worden getaxeerd! Van poppenhuis tot glaswerk, van goud tot grafiek en van tapijten tot beeldhouwkunst.

Tijdens het gesprek blijkt de gesoigneerde heer al aan het werk geweest te zijn, en uw societyscribent en passent te hebben getaxeerd. 'En heeft u nu niets van dat al, dan mag u weten dat we ook contemporary sierraden... of euh... zelfs horloges taxeren!'

Naast iedere zittende dame en heer staan grote plastic tassen. Elegant aan de voet. In de grote grijze pakketten zullen wel schilderijen zitten, denken we zo, maar wat er onder de wollen dekens ligt, blijft nog even een mysterie. De eerstvolgende die met een volgnummerbonnetje in de hand welkom is aan een van de tafels der taxateurs, blijkt een heer met zoon en klok. Daar willen het naadje van de kous weten, overigens zonder indiscreet te zijn want we kennen onze rol. De zoon is van vader en klok blijkt van oma. De taxateur meldt: honderdvijftig euro. Voor de klok.

Andere Hagenaars en Hagenezen brengen gekoesterde dan wel verguisde spullen als geërfde serviezen, verweesde tapijten en vergeten colliers zonder sluiting naar voren. Dan klinkt er een beschaafde uitroep. Het blijkt te gaan om een obscure tekening. Het stelt een gezicht op Dordt voor, daar waar alle Europese schilders naar afreisden om het markante licht te vangen. Dat is deze tekenaar, die een broer van een heel beroemde kunstenaar blijkt, niet gelukt. Maar juist dat nu, blijkt een zegen. De taxateur die de klok geen tweede blik waardig keurde, is werkelijk wég van de sombermans.

Nu deint de zaal, er komt nog wat meer reuring. Links wordt een heuse Israëls ontdekt en rechts trekt een zeer exclusieve poederdoos alle aandacht. De dekens komen in beweging. Onder wolletje nummer één blijkt weer een klok, met stoeltje nu, en onder nummer twee een grafiek. We houden -in alle

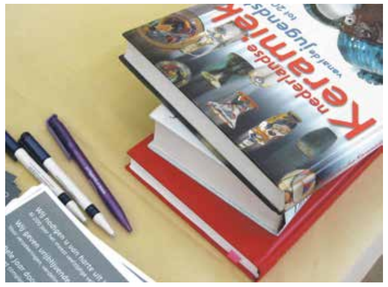

Dat zoeken we op

Volgende!

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

pen. Nu is 't Hoekpandje naast dart- vooral ook een muziekcafé. Jeannette Drewes woont er boven en kent de buurt als geen ander: 'Het is en blijft hier een gemoedelijk buurtje, het voelt als een dorpje in de stad. Iedereen heeft zijn eigen plek en eigen werk en samen hebben we het leuk met elkaar. Een prima sfeertje, zeker in de zomer hier op straat met overal muziek. Dit is dé muziekhoek van het Hofkwartier, rond De Paap. We hebben hier regelmatig livemuziek. Vaak pop op zaterdag en blues op zondag. En natuurlijk, we hebben en houden hier regelmatig een darttoernooi, dat kunnen we niet missen, dat hoort erbij.' De middagzon schijnt volop op 't Hoekpandje en legt een baan van licht door de Papestraat. Voor de ronde deur staat de kasteleinse. Het is vier uur. Het café is open. Even verderop in de Nobelstraat is een veiling in het Venduehuis in volle gang. Een man draagt onder zijn arm een in een doek gewikkeld schilderij als een goede vangst mee naar huis. Hij loopt richting de Prinsestraat, en wandelt de hoek om, precies daar, waar de wandeling in het vol-

Altijd wel een winkel te koop

Jeannette Drewer van 't Hoekpandje

U weet dat dus zeker?

stilte- kleine weddenschapjes samen, uw plaatjesmaker en ik. 'Ik zou hier nog geen tientje voor geven', smiespelt de fotograaf bij het zien van een kavel die bestaat uit een drieluik van pioenroos, bessen en citroen op tinnen schaal. Wat hebben we het toch mis, iedere keer.

Wat wij afdoen als amateuristisch geklodder blijkt gemengde techniek te heten, en een aantal gekleurde elkaar kruisende lijnen noemt men hier 'een abstract'. Na een uur goed luisteren weten we al meer over Leerdam, persglas, Satsuma, dekseldoosje, doppenpotje, klepkan, snotneusje, wortelnoten, driesprant, geelkoper en brons. We komen te weten wat een mahoniehouten toiletje is en wat het moet kosten, en dat het soms helemaal niet erg is wanneer 'iets ergens' een 'schilfer' mist. We beginnen het leuk te vinden en vragen wanneer de volgende taxatie, en vooral: wanneer de bijbehorende veiling is.

In 2012 staan namelijk een aantal van deze fijne curiosataxaties en veilingen op het programma en directeur Tim Erpenbeek de Wolff verklapt per ongeluk zijn diepste wens: om een bijzondere 'jaren vijftig' taxatie en veiling te organiseren. Kijk, en daar hebben wij dan weer verstand van. We zitten thuis immers al meer dan drieënvijftig jaar op dezelfde stoelen!

Echt niet zelf gemaakt?

Thuis deed ie het nog

Jeugdherinneringen

In de Molenstraat geboren,
mijn school in het Westeinde,
de kerk, de Haagse toren,
mijn koninkrijk, het Noordeinde.

Voor het Parkhotel
liet ik de hond uit,
daar tegenover was
de pot voor knikkers.
Bij van Rijn groenten en fruit,
tv-kijken bij familie Pickers.

Muziek luisteren voor het raam
van de Zigeunerbaron.
Viool gekocht bij Vedral.
Met de hond een blokje om,
Prinsestraat, Prinsessewal
Hij poepte graag en vooral
voor de Koninklijke stal.

Op de Haagse torenklok
zag ik thuis hoe laat het was.
Buiten speelde ik
in de tuin van het paleis.
Voorjaar was 't Voorhout
met narcissen tussen het gras.
Bij Florencia kocht dan
mijn moeder slagroomijs.

Zo waren ook die jaren,
jong en pril.
Toen had ik tijd genoeg.
De tijd stond zelfs even stil
als bij de kerktoren
de bliksem insloeg.

© M. M. Willems

• Wandeling door gisteren en vandaag in de Papestraat >

gende nummer van het Hofkwartier begint, als het zomer is.

Kijkdagen in het Venduehuis

Zich op de Nobelstraat

Rectificatie

In de vorige editie van Hofkwartier stond een artikel onder de kop 'Anja Loose, afscheid van een icoon'. Helaas is de hier vermelde voornaam onjuist. De voornaam van mevrouw Loose luidt 'Anjes'.

COLOFON • Het Hofkwartier nr 3 • April 2012 • **Oplage** 7.500 • **Redactie** Guus Boudestein, Jan Paul Bresser, Ineke Bresser, Peter Drijver, Maaike van Eijk, Marleen Guthschmidt, Rita van Hasselt, Wendy Hendriksen, Valentijn van Koppenhagen, Ruud Steegers • **Vormgeving** Ontwerpwerk, Den Haag • **Drukkerij** Dijkman Offset, Diemen • **Bijdragen** Deze krant is mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van 'Plan van Aanpak Hofkwartier', Bewonersvereniging Hofkwartier en Hofkwartier Ondernemers Belangen • **Met dank** iedereen die heeft meegewerkt aan deze krant • **Redactieadres** Juffrouw Idastraat 15, 2513 BE Den Haag, ritavanhasselt@hotmail.com • **Verspreiding** Deze krant wordt kosteloos verspreid via hotels, restaurants en cafés van het Hofkwartier, bewoners en ondernemers, Het Korzo Theater, VVV, De Grote Kerk, Het Haags Historisch Museum, het VendueHuis En de Ooievaart • **Copyright** Er rust copyright op tekst en beeld

RECYCLED
Papier gemaakt van gerecycled materiaal
FSC® C008011

Column

Op mijn grasmatje in de Paleistuin

Af en toe, vroeg in de morgen, glip ik op mijn pantoffelsokken naar buiten om wakker te worden en even mezelf te zijn in de Paleistuin. Met mijn grasmatje onder mijn arm wandel ik dan naar mijn eigen plek. Ik hou van die morgens, als het hek nog maar net open is en ik er zo goed als alleen ben. Op een enkele wandelaar na, die nog half dromend zijn hond uitlaat en geen oog voor me heeft. Er is alleen ochtendmuziek van de merels en je voelt de lente.

Ik leg mijn matje op het vaak nog wat vochtige gras. Meestal onder het stoere beeld dat hier staat, u kent het wel, die grote vlecht van brons. Iemand schreef ooit dat hij in het beeld de weggeworpen stropdas van prins Claus zag. Als een blijvend teken van vrijheid. Dat zie ik er ook wel in.

Toen ik daar op een van de eerste lentedagen naar de bomen lag te turen, moest ik aan de prins denken en aan de koningin en aan haar gezin. Meestal ben ik goedgemutst, maar toen niet, ook niet in de tuin. Goed, ik laat het liever niet zien, maar ook een hofnar heeft net als iedereen tranen. En verdriet. Als de koningin verdriet heeft om haar zoon, dan heb ik het ook en probeer ik haar op mijn manier te troosten. Op afstand natuurlijk, maar wel zo dicht mogelijk bij haar in de buurt. Zonder veel woorden. Met zachte stukjes extra aandacht en kleine attenties. Het helpt, denk ik, ze voelt dat ik om haar geef. En om haar kinderen en kleinkinderen.

Ik wil er verder niet over praten. Ik laat het binnen de familie. Ik wil jullie, haar buren van het Hofkwartier, hier in de Paleistuin wel over mijn bewondering voor haar vertellen. Mijn dagelijkse bewondering. Al zo lang als ik hier ben, stapt zij volgens mij nooit met het verkeerde humeur uit bed. Zij is altijd opgeruimd.

Zij is moedig, denk ik wel eens. Ook als zij het niet aan kan, kan zij het aan. Geloof me maar. De rimpels op haar wangen, waar vroeger twee prinsessenkuiltjes glommen, komen ook van tranen. Want achter alle protocollen schuilt gewoon een mens. Een moeder en grootmoeder, net als die van mij en die van jullie.

Als een verdrietige hofnar hoef ik daar verder niets aan toe te voegen. Vanaf mijn matje in het gras zeg ik alleen: denk af en toe even aan haar, ook als Koninginnedag voorbij is. Zij heeft het moeilijk.

DE HOFNAR

Deel 3: Bij HeM

Dagelijks verse appeltaart

> Wendy Hendriksen

Robert van HeM serveert zijn soep op het terras

We gaan weer eens op pad om te smullen, snoepen en proeven in de restaurants, lunchgelegenheden en cafés in het Hofkwartier. Er zijn minder leuke opdrachten te verzinnen, laten we dus vooral niet mopperen! Niet dat daar ook maar enige reden toe is: we zijn vandaag bij Bij HeM eten & drinken.

Eerlijkheid gebiedt ons te vertellen dat we hier niet voor de eerste keer zijn. Nog eerlijker gezegd: we zijn kind aan huis, bij Bij HeM. Na een lange werkdag vinden we hier een uitstekende daghap, bereid door een chef die koken kan. Maar we lopen op de feiten vooruit.

Erik Steenhuis, eerder eigenaar van Bij Mij in de Nobelstraat en nog steeds de drijvende kracht achter het catering- & adviesbedrijf Bij Jou, had al een tijdje een oogje op de horecagelegenheid H&M op Molenstraat 21a. Steenhuis kreeg in december 2009 de kans om zijn volgende droom te verwezenlijken. H&M werd Bij HeM en of je nu voor een ontbijt, lunch of diner komt, of voor 'zomaar' een thee, koffie of borrel: bij Bij HeM kun je altijd terecht.

Incognito te gast zijn lukt ons dus niet meer, gerant Robert zet ongevraagd al een muntthee en Westmalle Tripel op ons tafeltje. Na het hoofdgerecht zal hij stellig twee schaaltjes perfecte crème brûlée serveren. We zitten er een beetje giechelig bij. Is het te merken dat we op een geheime missie zijn? We duiken met de neus in de kaart. Panini's, clubsandwiches, salades of twee kalfskroketjes voor tussen de middag, gamba's, knolselderij-truffelsoep en coquilles als starter en pasta van de dag, lamsrack met rosevalletjes uit de oven, grote salade gamba, confit de canard met hoisin en five spices en lamsburgers met – hier spreekt de ervaring – altijd perfecte frieten in een puntzakje. We eten vanavond entrecote en vis van de dag: kabeljauw.

Het is gezellig druk. De lange bank tegen de muur is bij iedere gast favoriet, maar de kleine tafeltjes voor twee zijn ook erg prettig. En het krukje voor de handtas... oh, wat houden we er toch van! De porties zijn royaal, bij Bij HeM, en alle smaken zijn te onderscheiden in de stamppotjes die we bij het gerecht geserveerd krijgen. Wortels blijven wortels, als je begrijpt wat we bedoelen. Eind vorig jaar, op de laatste zonnige dag van november, aten we op het terras een verrukkelijk stuk appeltaart. Huisgemaakt, er staat dagelijks een vers exemplaar onder de stolp. Robert brengt ons vandaag niet het halfwarme Franse dessert en zelfs geen appeltaart. Op de schoteltjes ligt een met rode saus overdekte lekkernij. Iets waar zelfs Mark Rutte wel eens voor om fietst, wordt ons zachtjes medegedeeld. Hij neemt er altijd een kop warme chocomel bij. Dat laatste blijft even onder ons, afgesproken? Maar het recept van de cheesecake mogen we wel met u delen.

Bij HeM eten & drinken, Molenstraat 21a Den Haag
Telefoon 070 365 65 53, **www.bijhem.eu**

Open van 11.00 tot 23.00 uur, op vrijdag en zaterdag tot 01.00 uur. Iedere zondag Frans ontbijt, van 10.00 tot 13.00 uur, in samenwerking met Michel, de Franse bakker uit de Oude Molstraat.

Recept: Cheesecake

Nodig: Een springvorm van 21 centimeter doorsnee, voor 15 puntjes cheesecake. **Bodem:** Één tot anderhalf pak Bastognekoeken. **Topping:** 1 kilo roomkaas, 3 hele eieren, 150 ml prosseco of wijn, 150 gram basterdsuiker

Verkruimel de Bastognekoeken en verdeel de hoeveelheid over de bodem (niet eerst invetten). De overige ingrediënten tot een gladde massa mixen in de machine, er mogen geen korreltjes in zitten. Stort het mengsel op de koekkruimels en zet de boel 70 minuten in de oven op 80 graden. Let op: hierna moet de cheesecake een paar uur opstijven in de ijskast. Serveer een stukje cheesecake altijd met een coulis van rood fruit, dat je zo vanuit de vriezer even iets inkookt met wat wijn en suiker.

Erik en Robert vertellen ons bij het afscheid waar we een volgende keer eens moeten gaan eten in het Hofkwartier. U leest dat tegen de zomer van 2012. Wij verheugen ons al op het vervolg van onze 'route culinaire'.